

[8mann.]

ved en drejebænk og overvåge en arbejders bevægelser, men ved at indrette samfundets struktur, produktionsstruktur, på en fornuftig måde. Men alt dette har vi sagt, alt dette har vi anført, og det vil regeringen ikke se på eller overveje.

Det må være klart, at den dagsorden, som er foreslået fra regeringens side, kan vi ikke stemme for. Vi har ingen redegørelse fået, der er ikke noget at tage til efterretning, og vi er ikke interesseret i forhandlinger med det oplæg, som regeringen har på bordet.

Med hensyn til den socialdemokratiske dagsorden har jeg allerede sagt, at den svarer til vore krav, da vi forlod 21 mands udvalget, og min eneste kommentar skal være, at nu er det interessante jo, hvilken reaktion det nu vil fremkalde, når regeringen giver socialdemokratiet det samme svar, som regeringen gav os, da vi forlod udvalget.

Jeg foretrækker vor egen dagsorden, som udtrykker mistillid til regeringen. Jeg vil gerne sige til hr. Sigsgaard og til fru Hanne Reintoft, at når der står, at regeringens spæreforslag er udtryk for panik, så er det, fordi vi ikke tror, at regeringen er i stand til at planlægge noget som helst, ikke engang den ondskab, som de to medlemmer tillagde regeringen. Jeg tror ikke, det er udtryk for ondskab, når man foretager nedskæringer over for Københavns universitet, som aldeles ikke er gennemførlige. Så er det planløshed, og så er det panikpræget.

Per Hækkerup: Hr. Langkilde gjorde mig den ære at citere nogle udtalelser, jeg havde fremsat under debatten i december måned i fjor, og han gjorde det med den venlige bemærkning, at han gerne ville have, at mine ord skulle lyde under denne debat. Det takker jeg naturligvis for. Jeg går ud fra, at hr. Langkilde på tilsvarende måde vil sørge for, at hr. Haunstrup Clemmensens ord kommer til at lyde ved denne debat. Han har jo mulighed for også at citere fornuftige udtalelser af hr. Haunstrup Clemmensen. Hvis han skulle være i tvivl om det, kan jeg henvise til en kronik, der stod i Aktuelt for en halv snes dage siden. Der er i hvert fald nogle betragtninger vedrørende pristalsregulering, som jeg synes vi har savnet hidtil fra konservativ side i denne debat. Men det kan

indhentes, vil jeg gerne sige til hr. Langkilde.

Og så vil jeg sige, at med hr. Langkildes erhverv in mente undrer det mig ikke, at han kender det gamle ordsprog, at forbyderen kredser omkring gerningsstedet, og gerningsstedet for de tre borgerlige partier plus en lille flok, der sad bagest i salen, er december 1967, da de nuværende regeringspartier valgte at gennemføre en afstemning her i tinget, som fældede det indkomstpolitiske forsøg, den socialdemokratiske mindretalsregering gjorde, fældede en politik, som man vidste var sagligt rigtig. Jeg har aldrig hørt nogen radikal, konservativ eller venstremand, der ved deres fulde bevidsthed har turdet sige, at vort forslag ikke var sagligt rigtig, men man udnyttede en politisk chance, og det er selvfølgelig tilladeligt. Men hvis hr. Langkilde læser videre i referatet af debatten dengang, så vil hr. Langkilde opdage, at jeg under denne debat bl. a. sagde, at de tre partier skulle være klar over, at når de nu af rent partipolitiske grunde fældede et indkomstpolitisk forsøg, så lagde de gift for indkomstpolitik i den næste halve snes år, og det har de tre regeringspartier fået at mærke. Man kunne selvfølgelig ikke så godt, lige da man var kommet til det, der hedder magten her i landet, fremsætte de lovforslag, man havde stemt imod i december. Men vi fik sådan lidt længere hen ad vejen et forslag om, at lønmodtagerne nu skulle give afkald på én eller to dyrtidsportioner — jeg kan såmænd ikke rigtig huske, hvordan det var — uden at vi kunne få at vide, hvad der skulle kompenseres med. Da lønmodtagerorganisationerne forståeligt nok sagde nej, droppede regeringen den politik, og så mandede man sig op til i foråret 1970 — den 30. april 1970 tror jeg det var — at komme med et nyt forslag om, at man skulle give afkald på dyrtidsportioner, men nu var antallet sat op til tre. Der var ligesom kommet lidt stigning i foretagendet, og da lønmodtagerorganisationerne sagde nej til det, så trak regeringen også det af bordet.

Nu har vi så fået et forslag om, sådan må det forstås, at ikke én, to eller tre dyrtidsportioner, men hele den automatiske dyrtidsregulering skal afskaffes, og så skal noget underligt noget, som vi ikke rigtig kan forstå, sættes i stedet for. Jeg må rigtignok